

Sygnatura akt IX Cupr 1511/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 13-05-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Maja Zając

po rozpoznaniu w dniu 13-05-2014 r. weW.

sprawy z powództwa (...). z siedzibą w L.

przeciwko P. S.

- o zapłatę

oddala powództwo

Sygnatura akt IX Cupr 1511/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)w (...) wniosła o zasądzenie od pozwanego P. S.kwoty 1 753,64 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia 21 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 630,54 zł. Strona powodowa wskazała, iż zobowiązanie pozwanego wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z (...) S.A.w W., na mocy której pozwany zobowiązał się do uiszczania opłat. Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania i pomimo wezwania nie dokonał zapłaty. W dniu 24 kwietnia 2006 roku (...) S.A.zawarła ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwanym. Pozwany uznał wierzytelność strony powodowej podpisując w dniu 10 lutego 2010 roku ugodę, na mocy której wierzytelność została pozwanemu rozłożona na raty. Pozwany dokonał na rzecz strony powodowej wpłat w łącznej wysokości 100 zł, po czym zaprzestał realizacji ugody, w związku z czym stała się ona bezskuteczna w zakresie rozłożenia zadłużenia na raty. Pomimo wezwania do zapłaty zadłużenie nie zostało uregulowane.

Postanowieniem z dnia 4 września 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód VI Wydział Cywilny stwierdził w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt VI Nc-e 1585397/13 brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

W dniu 24 kwietnia 2006 roku strona powodowa (...) S.a R.L. w Luksemburgu (cesjonariusz) zawarła z (...) S.A. w W. (cedent) umowę sprzedaży wierzytelności. Przedmiot umowy stanowiły przysługujące cedentowi, udokumentowane i wymagalne wierzytelności w postaci należności głównych i odsetkowych w stosunku do dłużników wynikające z niezapłaconych faktur z tytułu świadczonych przez cedenta usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartych z nimi umów (§ 1 ust. 1 umowy). Na podstawie § 2 ust. 1 umowy cedent zobowiązał się do przeniesienia na cesjonariusza wierzytelności, a cesjonariusz zobowiązał się nabyć wierzytelności wraz ze wszystkimi prawami należnymi cedentowi jako wierzycielowi, związanymi z tymi wierzytelnościami. Skuteczność oświadczeń stron i skutek rozporządzający cesji

wierzytelności następował pod warunkiem zapłaty określonej ceny we wskazanym w treści umowy terminie (§ 2 ust. 2 umowy). Na mocy § 1 ust. 4 umowy cedent zobowiązał się przekazać wskazanemu przez cesjonariusza podmiotowi w terminie 5 dni od daty zapłaty płytę CD (załącznik), która zawierać miała wykaz przedmiotowych wierzytelności.

Dowód :

- ***umowa przelewu wierzytelności, k. 14***

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa nie udowodniła swojej legitymacji czynnej, a także swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość, jak też swoją legitymację czynną. Przedłożone przez stronę powodową kserokopie dokumentów tj. zawiadomienia z dnia 22 maja 2006 roku oraz wezwania do zapłaty z dnia 28 maja 2013 roku nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałami przez pełnomocnika strony powodowej, nie stanowiły one zatem dowodów z dokumentów, dlatego też wniosek dowodowy strony powodowej w tymże zakresie podlegał oddaleniu.

Zdaniem Sądu strona pozwana nie udowodniła swojej legitymacji czynnej ani nie przedstawiła żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem ani w zakresie należności głównej, ani w zakresie skapitalizowanych odsetek, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji źródła i zakresu zobowiązania pozwanego. Nie wiadomo bowiem, co jest podstawą oraz jakiego okresu dotyczy należność w kwocie 1 753,64 zł ani też jakie kwoty się na nią złożyły i jakie były ich

terminy płatności. Wszak uzasadniając podstawę roszczenia strona powodowa odwołała się do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 kwietnia 2006 roku, jednakże analiza treści wskazanej umowy nie pozwala na wskazanie podstawy żądania określonych w pozwie należności. W przedłożonej przez stronę powodową umowie cesji nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś jej treść wskazuje, iż jej integralną częścią był załącznik do umowy w postaci płyty CD, z którego treści wyciągu strona powodowa nie przedłożyła. Nie przedłożono również jakiegokolwiek umowy szczegółowej obejmującej przelew omawianej wierzytelności ani też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia. Umowa z dnia 24 kwietnia 2006 roku odwołuje się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonej wierzytelności.

Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całej umowy cesji, na którą się powołała, co z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanej.

Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa cesji wierzytelności, przeto umowa pomiędzy stronami stanowi źródło stosunku prawnego.

Strona powodowa nie przedłożyła również wskazanej w treści pozwu zawartej z pozwanym ugody. Dokument ten zawierać miał bowiem oświadczenie pozwanego o uznaniu swojego długu względem strony powodowej i mógł stanowić o zasadności żądania wniesionego w niniejszej sprawie pozwu.

Wątpliwości Sądu wzbudziła również wysokość żądanych i liczonych przez stronę powodową odsetek za zwłokę. Trudno przyjąć, aby strony zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zastrzegły, iż w przypadku opóźnienia w zapłacie abonent miałby być obciążany odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, a zatem odsetkami maksymalnymi.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.